

Cap a on va Iniciativa?

Uns propugnen una major vinculació amb IU: anguitització del projecte. D'altres, un acostament als socialistes. Però ningú no sap encara cap a on va Iniciativa per Catalunya.

Fer alguna cosa, i fer-ho ràpid. Aquesta és la principal preocupació de la direcció d'Iniciativa per Catalunya en vista de les creixents dificultats de la federació per conservar un espai propi en l'escena política catalana i de la proliferació de corrents interns —de diferent signe— crítics amb la línia política marcada per **Rafael Ribó**. El mar de dubtes en què es troba submergida IC fa que alguns dels seus dirigents, per ara en veu baixa i a micro tancat, comencin a posar en dubte la mateixa continuïtat del projecte, així com la viabilitat electoral de l'espai polític que pretén ocupar. Aquest pessimisme, constatable entre diferents sectors de la federació, és conegut i assumit per la direcció.

“El principal problema d'Iniciativa és la dificultat per definir el seu espai polític. La gent ens situa en funció dels altres, no per nosaltres mateixos: l'electorat sap que som més durs que els socialistes en els temes socioeconòmics, i menys que ERC en la qüestió nacional. De vegades semblen el partit del més-menys”. Amb aquestes paraules **Jordi Guillot**, portaveu d'IC i un dels col·laboradors directes de Ribó, defineix la qüestió central del debat latent que viu la formació: la recerca d'una identitat forta per competir en condicions amb les altres forces de l'esquerra a Catalunya. “O trobem aquesta identitat —continua Guillot— o IC es pot convertir en una suma de runes que marxen cadascuna cap al seu costat”. Vista la situació, el portaveu d'IC declara que comprèn que “alguns companys” es replantegin inclús el futur d'IC dins el panorama polític català, però relativitza la rellevància de “determinades postures personals fruit d'un estat d'ànim determinat”.

Precisament la disgregació interna és un dels principals perills del debat intern que forçosament IC haurà d'encarar en un termini molt breu. Un dirigent municipal ho ha expressat a EL TEMPS amb aquestes gràfiques paraules: “Si no som capaços de donar res-

posta als interrogants que tenim plantejats en tres o quatre mesos, la cosa pot petar.”

En aquests moments operen dins d'Iniciativa com a mínim tres corrents clarament diferenciats, amb diversos graus d'organització i influència. D'una banda, els anomenats anguitistes, agrupats sota el nom de “Plataforma de Izquierdas”, que propugnen un reforçament dels lligams entre IC i Izquierda Unida, com també un transplantament del discurs polític i econòmic de **Julio Anguita** a Catalunya. El seus representants més destacats són el sindicalista **Alfred Clemente** i **Leopoldo Espuny**. A més de sintonitzar ideològicament amb el president d'Izquierda Unida, argumenten que l'estratègia d'IU és més rendible electoralment a Catalunya que el manteniment d'IC com un projecte sobirà i autònom com ha estat fins ara. Al seu parer els resultats de les eleccions legislatives del 6 de juny ho van demostrar.

Opostat al que entenen com una “espanyolització” del projecte d'IC es troba l'anomenat “sector nacional”, format bàsicament per militants de l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra (ENE) —un dels partits que integren IC— i independents. La diputada **Magda Oranich** ha aparegut diverses vegades defensant aquestes posicions. Representants d'aquest sector entenen que la línia anguitista ja va guanyant pes dins d'IC a causa, bàsicament, de tres factors. En primer lloc —indiquen— el salt de Ribó a la política espanyola ha resultat fallit, ja que aquest ha estat relegat a una més que discreta segona posició per Anguita, que ha assumit tot el protagonisme del moment polític i econòmic en nom d'IU.

En segon lloc, creuen que la gravetat de la crisi econòmica i l'obligada defensa de les reivindicacions dels treballadors condueix de cap a una progressiva “sindicalització” del projecte polític d'IC, a remolc de l'estratègia de confrontació frontal amb el Govern propugnada per Anguita.

Rafael Ribó, president d'Iniciativa per Catalunya. Obligat a mantenir complicats equilibris interns –en IC– i externs –amb IU–. Les diferències polítiques dins de la seva formació han arribat a un punt sense retorn.

I finalment, observen amb preocupació la possibilitat que la direcció d'IC doni via lliure al retorn del Partit Comunista de Catalunya (PCC) a IC, després que aquest partit demanés formalment el seu ingrés en la federació el passat mes d'abril. Una de les persones que més s'oposen a aquesta operació és Rafael Ribó, però diverses fonts han confirmat a EL TEMPS que la direcció d'Izquierda Unida a Madrid maniobra i pressiona amb força per què Iniciativa respongui positivament a la petició del PCC. Anguita considera que l'existència d'un partit explícitament comunista dins d'IC pot afavorir la correlació de forces interna a favor dels "anguitistes", a més de ser una bona eina de pressió i control sobre Ribó.

La confluència amb el PSC. Al marge de nacionalistes i anguitistes, però també distanciat de la direcció d'IC, es troben una sèrie de dirigents municipals d'IC que defensen –amb diferents gradacions– un acostament de posicions cap al Partit dels Socialistes de Ca-

talunya (PSC) amb la vista posada en les properes eleccions municipals (1995) i autonòmiques (1996). En aquesta posició es trobarien, entre d'altres: **Eulàlia Vintó**, regidora a l'Ajuntament de Barcelona, on IC governa en coalició amb **Pasqual Maragall**, i considerada la dirigent d'IC més propera als socialistes en aquests moments; **Antoni Farrés**, diputat al Parlament de Catalunya i carismàtic alcalde de Sabadell –el municipi més gran governat per IC–, que és un dels principals actius polítics i electorals de la federació però que fins al moment es manté en un discret segon pla; i **Francesc Baltasar**, alcalde de Sant Feliu de Llobregat –un altre municipi important–, famós per la seva participació en el programa de tertúlia futbolística *La Barberia*.

Comparteixen aquesta sensibilitat un gruix important dels quadres intermedis d'IC, sobretot en l'àmbit municipal. Es tracta de sectors històricament cobejats pels socialistes catalans en la permanent i fins ara infructuosa recerca d'una aliança de progrés que pugui desbancar Jordi Pujol de la presidència de la Generalitat de Catalunya. Un destacat representant del sector d'IC més favorable a una entesa amb els socialistes ha declarat a EL TEMPS que les pròximes eleccions municipals "haurien de ser la prova de laboratori d'un pacte d'esquerres que es podria reeditar en les eleccions autonòmiques. Si no –continua el mateix dirigent– al 96 Jordi Pujol tornarà a guanyar per majoria absoluta".

Destacats membres de la direcció d'Iniciativa, entre ells el mateix Jordi Guillot, tampoc no perden de vista la confluència amb els socialistes com una hipòtesi real en un futur indeterminat, que alguns veuen força pròxim.

Però, i mentrestant? Jordi Guillot creu haver trobat la resposta a la manca d'identitat d'IC. La paraula és ecosocialisme. O el que és el mateix: la construcció d'un espai polític roig-verd, de fort component social i ecologista. En breu, segons ha explicat el portaveu d'Iniciativa a la nostra revista, la direcció de la formació assumirà l'ecosocialisme, que passarà a convertir-se en la "imatge de marca" d'Iniciativa per Catalunya davant de l'opinió pública.

Una nova definició política que possiblement serà acceptada tàcticament pels diferents corrents interns, però que no farà canviar les respectives estratègies de fons, cosa que –segons alguns membres de la comissió política nacional d'IC consultats per EL TEMPS– podria forçar Rafael Ribó a convocar anticipadament la quarta assemblea nacional de la formació amb l'objectiu de forçar una conclusió tan aviat com sigui possible.

Eduard Voltas